

[Aksel Larsen.]

fredsinstrument, det ville det måske også være, hvis det var Danmarks statsminister, der bestemte NATOs politik, det tror jeg desværre ikke det er — som det sekundære talte om støtte til De Forenede Nationer. Det er forstemmende, at en dansk regering i sin officielle programtale vil sætte De Forenede Nationer i skyggen af Atlantpagten og øjensynlig er mere interesseret i at støtte og styrke Atlantpagten end i at støtte og styrke De Forenede Nationer.

Statsministeren talte om nedrustningsforhandlinger, og også det, han sagde her, virkede forstemmende, idet han, skønt han samtidig er udenrigsminister, lod, som om han overhovedet ikke anede, at der var stillet andre nedrustningsforslag end dem, der er stillet af de vestlige magter. Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at der også er stillet andre nedrustningsforslag, og jeg tillader mig samtidig at mene, at det ville være godt, om Danmark, som måske er det land, der vil være mest udsat i krigstilfælde, udfoldede noget selvstændigt initiativ for at få gang i nedrustningsforhandlingerne og praktiske resultater af dem, for at medvirke til international afspænding i stedet for blot at komme bagefter og tilslutte sig de forslag, der fremsættes af vestmagterne, uden at have nogen selvstændig mening. Jeg hørte fra det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at regeringspartierne nu er absolut enige om Danmarks udenrigspolitik, enige om, at Danmarks udenrigspolitik er Atlantpagtpolitikken. Jeg vil meget gerne have dette bekræftet eller afkræftet af repræsentanter for det radikale venstre. Jeg må naturligvis gå ud fra, at de radikale ministre har godkendt regeringens programtale, men den går dog ikke så vidt, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup går, og jeg til er mig fortsat at være i tvivl om, at de radikale nu har gjort Atlantpagtpolitikken til deres udenrigspolitik.

Hvad det såkaldte forsvarsspørgsmål angår, som jo hænger uløseligt sammen med spørgsmålet både om udenrigspolitik og om militærudgifterne, så kan jeg som andre ordførere ønske, at man endelig en gang når frem til virkelig at behandle dette sagligt. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen gav udtryk for, at militærudgifterne bør begrænses til det, der er nødvendigt af hensyn

til vor sikring. Det er en ganske god sætning, men er der virkelig nogen, iberegnet det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der tror, at de militærudgifter, vi har, og det militærvæsen, vi har, giver noget som helst gran af sikkerhed for Danmark i tilfælde af en storkrig — og vi kan formodentlig kun komme ud for krig, der berører vort land, hvis det bliver under en storkrig?

Er der virkelig nogen, der tror, at den milliard, vi giver ud om året til militærvæsenet, skaber nogen som helst sikkerhed eller blot noget, der ligner sikkerhed? Er der nogen, der tror, at det, selv om Danmark havde vilje og økonomisk evne til at bruge 2 eller 3 milliarder om året til militærvæsen, ville skabe Danmark nogen art af sikkerhed, når man tænker på Danmarks geografiske beliggenhed og de moderne masseødelæggende våben? Det er der ingen der kan tro, og derfor er det, jeg siger, at jeg ville ønske, at man sagligt ville overveje hele dette såkaldte forsvarsspørgsmål, overveje det ud fra de synspunkter, Hørup anlagde i sin tid, da han gik imod Københavns befæstning og det, højregeringen i øvrigt lavede, og finde ud af, om det overhovedet kan nytte, og, hvis det ingen nytte er til, så overveje, om det ikke var bedre at spare pengene.

Vi har jo haft disse efterårsmanøvrer, som regeringen var så emsig for at få gennemført uden for meget postyr i offentligheden, at den ikke engang tillod, at mit partis forslag om, at efterårsindkaldelserne skulle aflyses, kom til behandling, da vi stillede det i juni måned her i folketinget. Ja, hvis der er noget, der viser, at det militærvæsen, vi har, ikke har stor chance for at skabe nogen art af sikkerhed for Danmark eller det danske folk i tilfælde af en storkrig, så er det disse efterårsmanøvrer. De soldater, der var indkaldt til dem, tilbragte praktisk talt hele tiden med at vente. Generalmajor Kraghs brovtende udtalelser om, at nu skulle han nok samle sine styrker sammen og smide den grimme fjende i Køge bugt igen, det blev jo kun brovtende ord. Han nåede ved hjælp af krigsspillet regler at få fjenden kastet over Tryggevælde å. Men er der overhovedet nogen, der tror på, at krigsførelsen på Sjælland ville arte sig sådan, som de manøvrer vi oplevede nu i efteråret artede sig? Det er der jo ingen der tror på. De viser kun, at det militærvæsen, vi har,